

Hvis Kommissionen ikke svarer inden for den frist, jamen så gælder det som en stiltiende bekræftelse. Kommissionen skal altså efter hovedreglen svare inden for 6 måneder.

Så er der noget, der er vigtigt at holde fast i. I regeringens redegørelse for forhandlingsresultatet dengang lagde vi ikke skjul på, at der er betingelser knyttet til anvendelsen af miljøgarantien. Vi gjorde opmærksom på, at miljøgarantien netop udgør en undtagelse fra hovedreglen om fri bevægelighed inden for det indre marked. Vi anvendte faktisk fra regeringens side selv netop udtryk som betingelser og undtagelser i vores skriftlige svar på spørgsmål fra Folketinget.

Den helt overordnede betragtning synes jeg er, at der jo ikke er nogen grund til at være ked af, at der er knyttet betingelser til miljøgaranti, og at miljøgarantien udgør en undtagelse. Jeg mener i virkeligheden tværtimod. Efter vores opfattelse skal der være knyttet betingelser til anvendelsen af miljøgarantien, for vi har jo også en stærk interesse i, at det indre marked fungerer, og at der ikke bare gives frit slag for indførelse af vilkårlig forskelsbehandling eller skjulte handelshindringer ved brug af miljøgarantien i henseender, som egentlig ikke var formålet.

Derfor bør miljøgarantien aldrig blive en bestemmelse, det enkelte land kan bruge efter godtbefindende. Det mener jeg heller ikke er i vores interesse. Grundene skal være i orden, og der er behov for en uafhængig bekræftelse af, at betingelserne er opfyldt.

Efter vores opfattelse i regeringen skal miljøgarantien også netop være en undtagelse. Miljøgarantien er en nødbremse, som det har været udtrykt. Det er ikke den motor, der driver udviklingen fremad i retning af bedre miljø, sikrere arbejdsmiljø og højere fødevarer sikkerhed. Det er vi jo enige om at vi skal gå efter; det er metoderne, vi i virkeligheden diskuterer. Og jeg er fuldstændig overbevist om, at vejen til højere standarder ikke går over hyppig anvendelse af miljøgarantien. Vejen til højere standarder på alle de felter, der betyder så meget for folks hverdag, er en konsekvent og målrettet indsats for bedre fælles regler og for stærkere fælles optræden udadtil.

Jeg ser, at formanden for Miljø- og Planlægningsudvalget også er her i salen, og formanden kan sikkert erindre, at vi inden forrige topmøde, tror jeg, havde en udmærket drøftelse i Miljø- og Planlægningsudvalget, hvor vi netop var inde på samme tanke. Og jeg må sige, at

både Helsingforstopmødet og det efterfølgende arbejde bekræfter mig i, at den dér klare målsætning, den ambitiøse handlingsplan for medlemslandene, er det, vi skal investere den afgørende kraft i.

For mig er det i virkeligheden en afgørende pointe: Brug af miljøgarantien, ja, vi sikrer os mod, at enkelte lande bruger det på en forkert måde, men det er ikke tilstrækkeligt. Miljøproblemerne har ofte en grænseoverskridende karakter, og det er netop dér, vi skal sætte ind med mere ambitiøse krav for hele Europa, ikke alene for det enkelte land.

Hvordan virker så miljøgarantien i praksis? Ja, ganske kort, for jeg ved, at miljøministeren vil sige ganske meget om tingene, og det er også helt naturligt: Kommissionen traf i oktober sidste år beslutning i syv sager om anvendelse af miljøgaranti. Det var de første afgørelser i øvrigt på grund af de nye regler i Amsterdamtraktaten. I fem af de syv sager faldt Kommissionens afgørelse ud til fordel for de pågældende medlemslande. Det gjaldt også for Danmarks vedkommende i den såkaldte kreosotsag.

Der var to sager, som gik de pågældende lande imod ud af de syv. Den ene var en tysk sag om mineraluld, den anden var den danske sag om nitrat, nitrit og sulfider. I den danske sag har Kommissionen efter regeringens opfattelse truffet en forkert beslutning. Vi finder, at Kommissionens beslutning hviler på et mangelfuldt grundlag, Kommissionens beslutning bærer præg af en række misforståelser og forkerte oplysninger. Derfor har vi indbragt sagen for Domstolen med det sigte at få Kommissionens afgørelse annulleret. Jeg forstår, at stævningen blev indgivet den 6. januar.

Alt i alt er der på den baggrund, jeg her har skitseret, ikke for regeringen noget, som giver anledning til at genoverveje vores fortolkning af miljøgarantien.

I én konkret sag, den jeg just har omtalt om nitrit, nitrat og sulfider, er der efter regeringens opfattelse, som jeg sagde, truffet en ukorrekt beslutning, men der er ikke sået tvivl om den fremstilling af miljøgarantien, som regeringen gav i forbindelse med ratifikation af Amsterdamtraktaten.

Vi har derfor ikke nogen anledning til at ændre vores praksis for så vidt angår anvendelse af miljøgarantien. Den praksis indebærer i al enkelhed, at hver enkelt sag må vurderes for sig og konkret, og at det i det enkelte tilfælde må afgøres, om der er grundlag for at bringe mil-